

Sisällys:

<i>On hevosten aika</i>	5
<i>Viime hetkellä</i>	22
<i>Sotajalalla</i>	35
<i>Ratsastustunti</i>	41
<i>Aamu</i>	54
<i>Sirun varjeltu salaisuus</i>	68
<i>Suhteen loppu</i>	74
<i>Ratsastuskoululla</i>	79
<i>Outo yö</i>	90
<i>Katin ihastus</i>	99
<i>Onnettomuus ladulla</i>	108
<i>Uutinen</i>	117
<i>Big rose</i>	130
<i>Onnellinen loppu</i>	135

On hevosten aika

Tie Nummelan ponitallille oli tuttu. Lehmuskuja oli täynnä hevosten kavioiden jättämiä jälkiä, jotka kielivät maastolenkeistä. Siru Kantola puristi ratsastuskassiaan tiukemmin itseään vasten. Hän muisti, miten hevoset olivat olleet innoissaan, kun tultiin lenkiltä. Hevosten satuloiden alta oli työntynyt hikeä.

Siru saapui tallipihalle ja näki seinustalla Kati Rinteen polkupyörän. Kati oli Sirun paras ystävä, ja tytöt hoitivat hevosia yhdessä aina, kun molemmille sopi. Tänä iltana Kati oli soittanut kiihtyneenä ja käskenyt Sirun tulla tallille. Hänellä oli uutisia.

Kati ilmestyi pihalle kantaen punaisia vesiämpäreitä, joista loiskui saippuavettä hänen saappailleen.

–Vihdoinkin sinä tulet. Tarvitsen apua. Kaikki valjaat on pestävä. Yhtään likaa ei saa jäädä solkien alle.

– Suursiivouksenko olet aloittanut? Siru ihmetteli.
Katin poskilla paloivat punaiset läikät.

– Et näytä kuulleen viimeisimpiä uutisia, Kati sanoi kiihtyneenä. – Joten et tiedä, mitä täällä tapahtuu.

Hän laski ämpärit käsistään puun alle, penkkien viereen.

Siru näytti kiinnostuneelta.

– Kerro ihmeessä. Kuolen uteliaisuudesta.

– Pena kertoi, että Marjaana Tiensuu-Carrera oli soittanut hänelle Great Fashion -mallitoimistosta.

Siru kalpeni.

– Sanoitko Great Fashionista?

– Sanoin. Ne kysyvät Penalta lupaa, jos saisivat tulla viikonloppuna Nummelaan kuvaamaan hevosia. Niillä on se mallikisa meneillään ja yksi tytöistä voittaa 30 kuvaa hevosalan lehteen. Voitko kuvitella! Kolmekymmentä! Ihan sairasta! Voi kun minuakin kuvattaisiin lehteen Muffen ja Maxin kanssa. Mutta ei minusta ole malliksi.

– Suostuiko Pena siihen?

Kati tuhahti.

– Tietysti suostui. Onhan se ilmaista mainosta tallille. Lehteen tulee juttu Nummelan ponitallista ja siinä tietysti mainitaan, että tallin omistavat Jenni ja Pentti Nummela. Ihanaa!

Katin teki mieli hyppiä riemusta. Mutta miksi Siru näytti olevan poissa tolaltaan? Luulisi uutisen innostavan häntäkin.

– Kun vaan tiedettäisiin mitä hevosia kuvataan? Luuletko että ne ottavat pienempiä ratsuja, vai haluavatko-han ne kuvaan isoja hevosia, kuten Lady'n tai Kafkan?

Siru ei tiennyt. Häntä vapisutti.

– Joka tapauksessa hevoset tulevat näyttämään upeilta lehden kannessa, Kati höpötti. – Nyt pitää laittaa paikat kuntoon. Aikaa ei saa tuhllata. Talli on kamalassa kunnossa. Karsinat on siivottava, valjaat pestävä ja hevoset harjattava. Kyseessä on meidän maine. Mitä sinä vielä seisot? Eivät työt seisomalle tehdyksi tule. Enkä minä ehdi tehdä kaikkea yksin, kun muut sen kuin ratsastelevat.

Siru tunsu olevansa täysin lomaantunut. Tätä hän ei olisi osannut odottaa hurjimmissa kuvitelmissaankaan – Great Fashion saapuisi Nummelaan. Hänen sydämensä alkoi hakata hurjana. Vatsanpohja oli täynnä perhosia. Kukaan Nummelassa ei tiennyt hänen mallitoimistoon liittyvää salaisuuttaan. Ei edes Kati. Ja nyt kuvaukset osuivat Nummelaan. Jännitys tempaisi hänet mukaansa.

– Tulen ihan heti auttamaan. Vien vain kassini toimistoon, hän huudahti ja lähti juoksemaan.

– Tuo tullessasi valjashuoneesta loput suitset, Kati käski ja oli jo uutterasti työn kimpussa.

Siru palasi hetken päästä valjaskuorman kanssa.

– Laita ne siihen maahan, Kati sanoi ja ojensi pesusienien ystävälleen. – Voit aloittaa Lady'n ohjista.

Tuuli humisi puiden latvoissa. Valjaat kuivuisivat nopeasti, kun tytöt ripustaisivat ne hetkeksi oksille kuivumaan.

– Ajattele, jos sinua kuvattaisiin oman hevosen kanssa lehteen. Se olisi upeaa!

– Olisihan se, Siru sanoi. – Mutta minä en omista hevosta. Hevoset ovat kalliita ja ylläpito maksaa.

– Mutta jos tapahtuisi ihme ja kaikki muuttuisi, Kati huudahti.

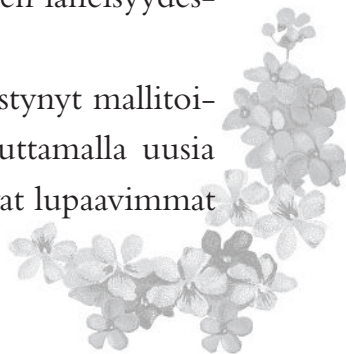
– Meidän perheessä ei tapahdu ihmeitä, Siru sanoi. – Äiti on tavallinen ompelija. Sain puhua ummet ja lammet, että sain äidin osallistumaan Design Finland -ryhmän järjestämään Global Design -kilpailuun. Ryhmä hakee uusia kykyjä maailmalle turkulaisen suunnittelutoimiston kautta. Jos äiti voittaa, hän saattaa päästä vaatesuunnittelijaksi sellaisiin hienoihin paikkoihin kuin Chanel, Dior, Versace, Armani. Se olisi jotain. Meistä tulisi rikkaita ja sitten minä saisin oman hevosen. Mutta tällaiset prinsessaunelmat eivät koskaan toteudu minun kohdallani.

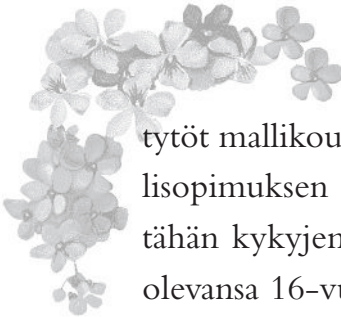
Siru lisäsi innokkaana satulasaippuaa nahkahihnaan ja roiskutti kuravettä ympäriinsä, mutta hänen ajatuksensa olivat viime viikon tapahtumissa, salaisuudessa, josta ei hiiskuttu. Miten hän oli uskaltanut edes yrittää moista, hän ihmetteli itseään ja vaipui mietteisiinsä.

Muistoja

Siru tunsi jännityksen värinän ruumiissaan. Nyt se tapahtuisi. Hänen elämänsä käännteentekevä hetki oli tullut. Hän oli viivytellyt ratsastustallilla pari tuntia muiden lähdön jälkeen ja hermoillut. Sydän pamppaili ja kädet hikosivat. Siru oli menossa casting-tilaisuuteen, joka pidettiin urheiluhallilla. Salaisuuden säilyttäminen oli työlästä. Kukaan ei tiennyt hänen unelmastaan tulla huippumalliksi. Häntä kuvattaisiin kaikkialla maailmassa; talleilla, ratsastuskentillä ja hevosten läheisyydessä. Jos hän vain onnistuisi tässä.

Jokin aika sitten kaupunkiin oli ilmestynyt mallitoimisto Great Fashion, joka haki kilpailuttamalla uusia tyttöjä mallintöihin. Alkajaisiksi he ottivat lupaavimmat

tytöt mallikouluun, jonka voittajat saivat suoraan mallisopimuksen heille. Siru oli hakeutunut salaa mukaan tähän kykyjenetsintäkisaan ja väärentänyt papereihinsa olevansa 16-vuotias, vaikka oli todellisuudessa 13-vuotias koululainen.

Maailman nuorin teinimalli oli 14-vuotias Nicole, joka työskenteli Fordin mallitoimistossa ja mainosti kosmetiikkaa. Nicole tienasi miljoonia euroja vuodessa. Sellaisilla tuloilla voisi vaikka ostaa itselleen ratsutallin.

Siru oli lähettänyt esikarsintaan kuvansa ja hänet oli valittu tämänpäiväiseen tilaisuuteen. Kuvista hänen ikäänsä ei siis ainakaan vielä ollut huomattu.

– Minulla on mahdollisuudet tähän!

Siru oli valinnut tilaisuuteen jalkaansa tiukat farmarit, jotka nuolivat sääriä. Mustat korkokengät tekivät hänestä pidemmän näköisen. Siru oli melko pitkä tyttö, mutta malliksi hän saattaisi olla lyhyimmästä päästä. Ihonmyötäinen pusero oli pehmeää materiaalia. Korut hän jätti kotiin, koska oli lukenut, ettei sellaisia saanut pitää. Ja hän muisti käyttää ihonvärisiä stringejä, niin housunrajoja ei näkyisi. Hän oli jo onnistunut läpäisemään alkukarsinnan ja nyt olisi edessä toinen valinta. Heistä otettaisiin kuvia.

– Kunpa kukaan ei saisi tietää oikeaa ikääni, Siru sanoi. Hän tiesi tekevänsä väärin, mutta halu malliksi oli

liian kova. Ja mitä Siru ei tekisi uransa eteen? Olihan hänellä asennetta ja muuntautumiskykyä vaikka mihin. Kuvauksissa hän näyttäisi kaikille todellisen minänsä.

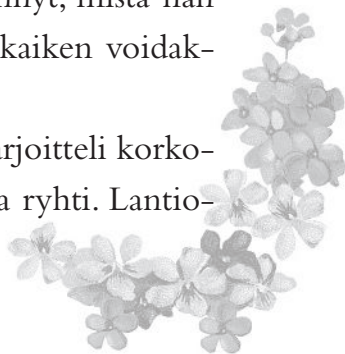
Siru astui suureen aulaan, jossa seisoivat ryhmä pitkiä ja hoikkia tyttöjä odottelemassa. Tässäkö he olivat? 20 kaunista tyttöä, jotka Great Fashion oli valinnut koe-kuvaukseen?

Kunhan muistaisin pitää kuvauksissa intensiivisen katseen, hän ajatteli. Enkä saa kiukutella, tapahtui mitä tahansa. Se oli kaiken A ja O.

Siru tiesi, että malleja oli runsaasti tarjolla ja kilpailu piti huolen, että heikoimmat karsiutuivat joukosta nopeasti. Ei siis yhtään märinää, vaikka maailma romahtaisi.

Hän vilkaisi itseään peilistä. Kyllä hän näytti vanhemmalta, kun oli vetänyt hiukset taakse. Kaikki mallitoimistot etsivät tuoreita kasvoja. Kunpa hän vain menestyi. Mallikoulun kautta Siru saisi ilmaiseksi mallikansion, missä olisi hyviä, huolella stailattuja kuvia hänestä. Itse hankittuna kansiolla oli kuulemma hintaa jopa 400 euroa. Se oli hirveän paljon, eikä Siru tiennyt, mistä hän sellaiset rahat ottaisi? Mutta hän tekisi kaiken voidakseen ostaa oman hevosen.

Aina kun äiti oli poissa kotoa, Siru harjoitteli korkokengillä kävelemistä. Hänen piti muistaa ryhti. Lantio-

ta piti työntää eteen ja hartioita taakse. Mutta kun polvet pakkasivat menemään koko ajan koukkuun. Siru oli mokannut monta kertaa, ja kaatunutkin. Kerran särkyi äidin kukkavaasi, se putosi pöydältä lattialle, kun hän kompuroi. Korkokengillä kävely oli tosi vaikeaa. Päkiät kipeytyivät, mutta hän ei välittänyt siitä.

Hän oli keksinyt laittaa huoneen lattialle pitkän langan, jonka päällä hän teki kävelyharjoituksia.

– Ei saa harppoa. 20–30 cm askelia. Varo ettet pompi! Siru komensi itseään.

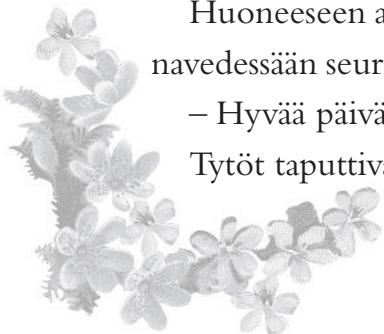
Hän oli harjoitellut tuntikausia viivalla astumalla aina viivan yli ristiin. Vuorotellen yksi kaksi, yksi kaksi, kunnes hän teki peilin edessä aina pysäyksen ja poseerauksen. Siru kuvitteli olevansa kansainvälinen huippumalli. Hän käveli catwalkilla pää pystyssä upeassa äidin suunnittelemassa leningissä. Eturivissä istuivat kaikki suurten muotitalojen omistajat: Ford, Dior, Chanel, Versace, Armani... Huippulehti Elle kuvaisi häntä etusivuilleen. Vau!

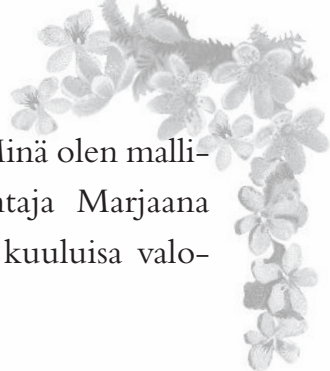
Siru tekisi mitä tahansa päästäkseen malliksi. Siksi hänen täytyi nyt kätkeä kaikki hevostyttömäisyys itsestään.

Huoneeseen astui pitkä, näyttävä nainen, ja hänen vannedessään seurasi leppoisan näköisesti hymyilevä mies.

– Hyvää päivää, tytöt! Mikä tunnelma?

Tytöt taputtivat käsiään.

– Tervetuloa mallikoulun castingiin. Minä olen mallitoimisto Great Fashionin toimitusjohtaja Marjaana Tiensuu-Carrera ja teitä kuvaa tänään kuuluisa valokuvaaja Tomi Marjamaa.

Kuulostipa hurjalta.

– Teidät on valittu satojen tyttöjen joukosta näihin koekuvauksiin. Haasteet ovat edessä. Tuonne eteiseen on tuotu teitä varten vaatteita. Pukeutukaa niihin. Poistakaa meikit. Tomi ottaa teistä kymmenen kuvan sarjan.

Tyttölauma ryntäsi vaatteita kohti.

Sopivat farmarit ja t-paita rekiltä. Sirun poskia kuumotti.

– Minun täytyy voittaa... pakko!

Voittaja pääsisi Great Fashionin listoille. Sirusta tulisi nuorisomalli, jonka kuvia näkyisi kaikkialla, ravintoloissa, raitiovaunuissa ja hyvässä lykyssä Nummelan tallin seinissä. Mitä tytöt siitä tykkäisivät? Jännitys repi hermoja. Kilpasisaret kiskoivat jalkoihinsa tiukkoja farmareita. Kaikki oli tuurista ja tyylistä kiinni.

– Pitäkää kiirettä! Marjaana sanoi.

– Missä meikinpoistoaineet ovat? tytöt hermoilivat.

Hetkeä myöhemmin hälisevä porukka ilmestyi aulaan.

– Onko valmista? Marjaana kysyi. – Ensiksi kävelette catwalkilla. Tuomaristo arvostelee.

– Ei muuta kuin aloitetaan, Tomi sanoi.

Jokainen asteli vuorotellen arvosteltavaksi. Se oli kuin unta.

Marjaanan ääni tuli viereltä.

– Sinun vuorosi, Siru!

Vatsanpohja lehahti täyteen perhosia. Mitä jos kaikki menisi pieleen ja Siru kaatuisi piikkikoroilla? Hän keräsi voimansa ja toivoi, että onnistuisi ja astelisi lavan päätä päähän, kuten mallitoimiston johtaja häneltä edellytti.

Muut katsoivat silmä kovana. Jännitti. Kaikki näkivät hänen tärinänsä.

– Keskity! Marjaana käski.

Siru totteli. Hän sulki mielestään kaiken. Edessä oli vain lava, joka tuntui jatkuvan loputtomiin. Siru asteli lavaa pitkin.

– Siinä on tyyliä! Marjaana kiljaisi. – Hyvä kävely!

– Paras kaikista, Tomi sanoi intoa äänessään.

Tyttö taisi olla luonnonlahjakkuus. Kasvotkin olivat kuvaukselliset.

– Harjoitus tekee mestarin!

Niinhän Pentti Nummela, Nummelan tallin omistaja aina sanoi.

Marjaana säteili, sillä taso oli kova. He olivat onnistuneet haalimaan pitkiä, upeita tyttöjä.

– Loistava mimmi!

Sirua hymyilytti. Marjaana piti hänestä.

Muut tytöt katsoivat häntä kateellisina.

Seuraavaksi edessä olivat muotikuvaukset. Kymmenen kuvaa. Mitä siitä tulisi? Siru seurasi sivusta tyttöjen poseerausta kankaan edessä. Valonheittimet hoitivat lämpöä. Muut tytöt näyttivät kauniilta, paljon paremmilta kuin hän.

Pienen matkan päässä näkyi pöydälle asetettu tietokone. Marjaana tuijotti koneelle ilmestyviä kuvia kiinnostuneena.

– Yrittäkää täysillä, tytöt! Muistakaa ryhti, lavakarisma, rytmi ja esittäkää suurta iloa, joka välittyy silmiin asti eikä jää huulille, hän neuvoi.

Viimein oli Sirun vuoro.

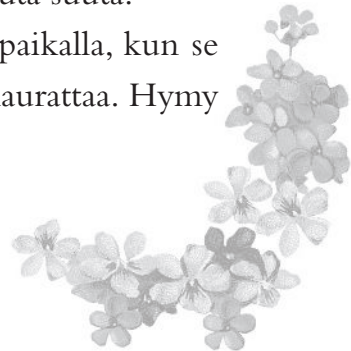
Tomi seisoi kuin iso nallekarhu kamera kädessään ja tuijotti Sirua.

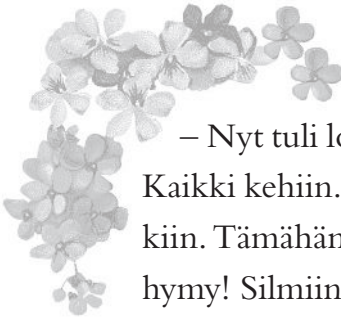
– Poseerausta, Tomi pyysi. – Ota rento ilme...

Kamera surisi.

– Kuvassa on liikaa jännitystä. Rentouta suuta.

Siru yritti. Hän ajatteli Muffea pesupaikalla, kun se nosti ylähuultaan kivasti. Häntä alkoi naurattaa. Hymy levisi kasvoille ja silmiin.

– Nyt tuli loistolaukaus! Tomi huudahti. – Hyvä Siru! Kaikki kehiin. Muuta asentoa, äläkä purista kättäsi nyrkkiin. Tämähän käy kuin tanssi. Hyvä, hyvä... Heitä iso hymy! Silmiin kanssa. Vau! Makeeta...

Siru kuunteli. Oikeastaan kaikki oli mukavaa, ja epätodellista.

Marjaana veti henkeä.

- Kerrassaan upeaa, Siru! Kuuntelit kuvaajaa hyvin. Tomi tuli tietokoneelle katsomaan juuri otettuja kuvia.
- Käsi olisi saanut olla tuossa kuvassa paremmin.
- Hmm...

Marjaana hymähti ja vilkaisi poistuvaa Sirua.

– Upea tyttö, mutta näyttää tosi nuorelta näissä kuvissa.

Tomi näytti olevan mielissään. Nuori tai ei, niin hän kyllä tunnisti muuntautumiskykyisen tytön, joka otti ohjeista vaarin. Kuvat näyttivät onnistuneilta.

Odottelevat tytöt kyselivät Sirulta, miltä kuvaus tuntui? Heitä kaikkia oli jännittänyt.

– Se oli tosi kivaa.

Sirun olisi tehnyt mieli jatkaa kuvauksia. Nyt hän oli haukannut kakusta vasta palasen. Oppimista oli paljon. Huikeaa, miltä hän näyttäisi uusissa kampauksissa ja meikeissä.

Hänen piti heittäytyä tuoliin istumaan ja kaivaa laukusta omena. Nälkä kurni suolissa. Se vaivasi jokaista odottavaa tyttöä. Mallinura vaati tiukat linjat.

Pitkän odotuksen jälkeen heidät koottiin yhteen, kun tuomaristo päätti ketkä tytöistä pääsivät jatkoon.

– Suvi!

Vaalea tyttö asteli näyttille.

– Tässä on paras kuvasi.

Suvi hymyili. Hänen silmistään näki autuaallisen onnen. Mutta miten kävisi Sirun? Hän odotti muiden seassa ja tunsi, kuinka jalat tärisivät.

– Irene, Stephanie, Anniina...

Ei vieläkään hänen nimeään.

– Siiri.

Miten kauan tässä sai odottaa?

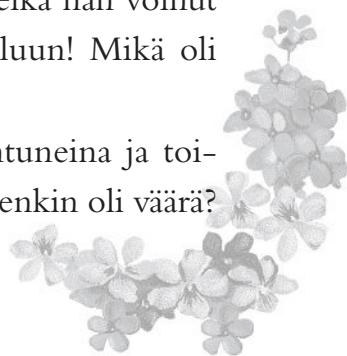
– Jenni, Katariina, Tuuli...

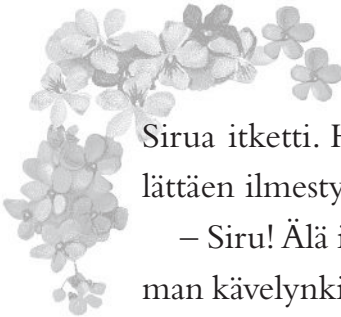
Rivissä seisovat tytöt alkoivat katsella toisiaan. Eikö onni sittenkään potkaissut? Sirun kasvoilla näkyi pettymys.

– Sitten vielä Raakel, Heini ja Laura.

Kyöneleet tulvahtivat Sirun silmistä, eikä hän voinut estää niitä. Häntä ei huolitettu mallikouluun! Mikä oli mennyt niin pahasti vikaan?

Tytöt alkoivat poistua lavalta. Masentuneina ja toivonsa menettäneinä. Ehkä uravalinta sittenkin oli väärä?

Sirua itketti. Hän oli aikeissa lähteä, kun Marjaana yllättäen ilmestyi hänen vierelleen ja otti kiinni kädestä.

– Siru! Älä itke... Sinussa on ainesta. Omaat parhaimman kävelynkin! Et horjunut korkokengissä, etkä lompasi lavalla, kuten monet aloittelijat.

– Enkä kompastunut, Siru nyyhkäisi.

Tomi nyökkäsi pöydän takaa.

– Sinua oli helppo kuvata. Kasvosi ovat erikoisen kauniit. Korkeat poskipäät, kuulas iho. Hyvä luusto. Pituuutta vaan täytyy tulla enemmän – ja ikää.

Siru nielaisi. Hän oli arvannut, että olisi malliksi lyhyt. Alle 170 cm pituisella tytöllä ei ollut mitään asiaa malliksi. Korkokengätkään eivät pelastaneet häntä. Siru tiesi, mistä se johtui; nuoruudesta. Hän kasvaisi vielä. Voi, miksei Siru voinut olla 16-vuotias juuri nyt! Voi surkeuden surkeus! Unelma romuttui kertalaakista. Siru tunsu kuolevansa.

Häntä itketti kahta kovemmin.

–Tule tänne!

Marjaana otti tytön syliinsä ja halasi.

– Sinussa on roppakaupalla ainesta mallintöihin. Mutta mallina ei pärjää, jos on liian lyhyt. Lisäksi näytät kovin nuorelta. Emme uskoneet, että olet ihan kuutta-toista.

Siru nielaisi. He tietävät, hän ajatteli. Pelko loisti kasvoilta.

– Soitimme äidillesi, Tomi paljasti.

– Mitä? Siru kiljaisi.

Hän tuijotti kauhistuneena Marjaanaan.

– Meidän piti selvittää ikäsi.

– Äitisi sanoi sinun olevan vasta 13-vuotias, Tomi selitti.

– Voi ei...

Pitkö äidin kertoa niille totuus? Siru oli vihainen.

– Äitisi teki ihan oikein, Marjaana sanoi. – Ensin pitää käydä koulu loppuun. Sitä ei saa jättää kesken. Ei edes mallintöiden takia.

– Mutta kun halusin niin kovasti malliksi..., Siru nieliksi pettyneenä.

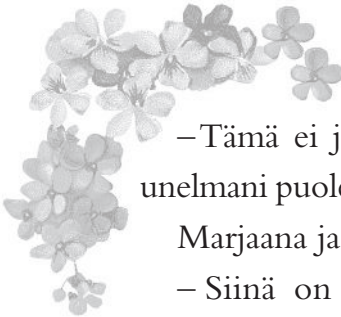
– Niin haluavat muutkin tytöt. Jos sinulla olisi ollut ikää ja pituutta enemmän, olisimme mielihyvin ottaneet sinut mallikouluumme.

– Ihanko totta? Olisitteko? Siru kysyi epäuskoisena.

– Olet hyvin valokuvauksellinen tyttö, Marjaana lisäsi. – Sinussa on potentiaalia. Sovitaanko niin, että käyt koulusi loppuun, kasvat pituutta ja tulet uudelleen näyttille?

Siru nyökkäsi.

– Tämä ei jää tähän, hän lupasi. – Tulen taistelemaan unelmani puolesta, meni siihen aikaa miten paljon tahansa.

Marjaana ja Tomi hymyilivät.

– Siinä on huippumalliainesta, he sanoivat yhteen ääneen.

Kun Siru lähti kotiin, hän tiesi, että hänellä oli yhä olemassa haave, joka eli ja kasvoi. Jonakin päivänä hän olisi Suomen huippumalli!

– Hei, mitä sinä uneksit? Kati kysyi uteliaasti.

Siru oli istunut ainakin kolme minuuttia pesusoikkoa tuijottaen, eikä sanonut mitään.

– Olin mietteissäni.

– Huomasin kyllä. Repeäkö ajattelit?

Siru punastui. Kaikki Nummelassa tiesivät hänen ja Repen muinaisesta seurustelusta, muttei siitä, mikä oli aiheuttanut välirikon.

– En minä sitä...

Siru tarttui Marinkan päitsiin. Hänen tuli hiki. Työtä oli kamalasti.

– Miten ihmeessä me saadaan kaikki pestyiksi lauantaihin mennessä? hän kysyi.

– Tehdään se mitä jaksetaan. Ja huomenna jatketaan.

Oli tärkeää pitää hevosten varusteista huolta. Jos nahkaa ei pesty tarpeeksi usein satulasaippualla, nahka kuivui, jäykistyi ja alkoi halkeilla.

Siru kastoi satulasaippuan palan vedessä, hankasi sitä voimakkaasti sieneen ja sai aikaan vaahtoa. Sienellä hän saippuoi nahan ja viimeisteli työn pehmeällä kuivalalla kankaalla. Puhdistetut ohjat ripustettiin kuivumaan puunoksalle.

– Meidän täytyy kysyä, suostuisiko Jenni lainaamaan pesukonetta satulahuopien pesua varten? Kati sanoi. – Varmasti samassa koneessa menisivät nylonriimutkin. Varusteet ovat likaisia.

– Sinä olet oikea tehotäti! Siru huudahti.

Puunoksalla kuivui kohta aikamoinen kasa päitsiä ja ohjia. Mitä jos oksat katkeaisivat niiden painosta ja tavarat putoaisivat pesijättärien niskaan?

– Nyt loppui satulasuopa! Siru huudahti. – Onneksi. Hän kaatoi vesisangot nurin.

– Minulla on kotona uusia saippuoita ja öljyä. Tuonne aamulla.

Kati kokeili pestyjä ohjia. Valjaat näyttivät puhtailta ja tuoksuivat hyviltä. Kun kaikki tulisi valmiiksi, Great Fashionin sopi kuvata Nummelassa.

Viime hetkellä

Siru oli pitänyt kiirettä ehtiäkseen ajoissa Nummelaan. Aurinko paistoi mäntymetsän takaa ja heitti kuvajaisia hevostarhalle, jossa Max seisoi. Katia ei vielä näkynyt, joten Siru suuntasi askeleensa ratsun luokse.

– Hei Max!

Norjanvuonohevonen nosti päätään. Olipa se suloinen pystyharjoineen. Siru rakasti eniten juuri Maxia. Hän jäi roikkumaan aidalle ja repi ruohikosta tukon.

– Maistuisiko sinulle tämä?

Max hörisi lempeästi. Se tiesi, miten valloittaa tytön sydän. Sitten se tuli Sirun luokse ja sieppasi tarjotut heinät suuhunsa.

– Maistuiko hyvältä?

Hevosen tummissa silmissä oli ystävällinen tuike. Max ei ollut potkuri, vaan herrasmies. Se haisteli uteliaasti ty-